

Hunya Dániel páter (1900. Endrőd – 1957. Érd)

A ma itt élők közül kevesek számára jelent valamit ez a név. Nem csoda, hiszen jezsuita páter volt. Mint tudjuk, az utolsó öt évtized nem kedvezett a papságnak, különösen nem a szerzetes rendek tagjainak.

Mivel a tettek beszélnek, megérdemli, hogy emlékezzünk rá. Idestova negyven évvel halála után megismerhetjük életútját és munkálkodását.

A volt Arany János (most Korányi Frigyes) utca és a Temető utca találkozásánál lévő épület volt szülőháza. Hunyáné Varjú Mária két gyereket szült: Dánielt és Máriát. Gondos, szerető, istenfélő szívvel nevelte őket.

Dani, már kis elemista korában rendszeresen ministrálgatott. Az akkor még latin nyelvű szertartásokra a ministráns szövegét gyorsan, és hibátlanul elsajátította, és értette is. Már akkor felhívta lelkipásztora figyelmét okos gondolataival, erkölcsös, példás életével.

Tízévesen Gyulára került a katolikus gimnáziumba. Itt megismerhette gyermeki fejjel megálmodott, későbbi életútját, a papi hivatás választását. Inkább otthonuk „kisházában” (kis szoba, tisztaszoba) visszavonultan sokat olvasva, rengeteget meditatált...

Apja nem nagyon örült a koraérett magatartásának, hisz aránylag kis gazdaságuknak későbbi „gondos gazdáját szerette volna benne fellelni.” Édesanyja örült, hogy „szép, komoly fia mélyen vallásos.” Abba mindkét szülő beletörődött, hogy pap lesz, de a szerzetességről hallani sem akartak.

Dániel Gyulán főleg a Mária Kongregációban jeleskedett, s meggyőződése volt, hogy „öt Isten erre az útra vezette.” ... „Ha édesapám mást akar, bármilyen pályára elmegyek, de érzem és tudom, hogy boldog csak akkor lehetek, ha a jezsuita rendbe lépek” ... s meggyőzte szüleit. Édesanyja is nehezen törődött bele a szerzetességbe, mert szívét félelem lepte meg arra a gondolatra, hogy fia vad, pogány népek közé megy hittérítő feladatra, misszionáriusként. „A búcsúzás pillanatában édesanyja eszméletlenül rogyott össze fia karjai közt.”

A nyugati országhatáron átkelve Feldkirchbe érkezett. Ott kezdte meg a noviciátust. Jelszava lett: „Nem baj, ha a test elpusztul, csak a lélek éljen. Szólj Uram! Kész vagyok mindenre!”

És rövidesen elkezdődött a keresztútja. 1922-ben beszámol lelki vezetőjének; „belső kínjairól, lelki szárazságairól.” Harmincéves korában május elsején hirtelen lépett fel a „különös jelzés, melyet „közérzeti dekompenzációnak nevez.” Ez évek

múltával egyre súlyosbodott. Étvágytalanság, kábító érzés, apró vízhólyagok a kezén, lábán, erős fáradékonyság, kimerültség. Görcsös fejfájása egyre tűrhetetlenebb lett. Negyven éves korától ülve töltött minden éjszakát, csak így tudott valamicskét pihenni. Azután szívizom elfajulás, vérkeringési zavarok, légzési elégtelenség jelentkezett. Az orvosságot nem bírta szedni. Hihetetlenül lesoványodott. S ilyen körülmények között élt és rengeteget dolgozott haláláig.

1928-ban történt felszentelése után, hogy hamarosan a Papnevelő Intézet „spiritusza” lett.

„Legyek a teremtmények dalos pacsirtája, mely az ismeret és szeretet szárnyával felfúrja magát a magasba, az Isten felé, és napról-napra énekli a teremtmények himnuszát!” vallotta hivatását.

Megindítja a Papi Lelkiség kiadványsorozatát.

A szerzetesrendek feloszlásával az „utcára kerül” sok rendtársával. Törékeny teste végleg összeroppan. 1954 után vizsgálati fogházba cipelték, ahol embertelen körülmények között töltött fél évet.

„Látszólag minden porrá lett, amit ifjan megálmodott, és férfiként megtervezett és alkotott. Mégis öröm dereng a szegedi sírhant fölött, mert íme, a mag is tiszta talajba kerül, hogy áldott pusztulása új termés ígérete legyen, mert Jézus szokta ezt tenni minden barátjával, akit az erős nemzedék atyjának választott.”

(Az emlékezésben idézőjelbe tett mondatok Gyulai Endre püspök úr és Varga László SJ. Hunya Dánielről írt szavai.)

P. Hunya Dániel életútjának állomásai:

1900. április 29.-én született Endrődön

1918. november 20-án belépett a Jézus Társasága magyar rendtartományába.

1919-1921.Feldkirchben novícius.

1921-1924. Szegeden filozófus

1924-1925.Prefektus a Pécsi Pius Gimnázium internátusában

1928. július 31-én a budapesti Jézus szíve templomban pappá szenteli Dr. Lányi tinini felszentelt püspök.

1930 szeptemberében a szegedi egyházmegyei szeminárium spirituálisa.

1938. február másodikán leteszi az ünnepélyes négyes fogadalmat.

1951 áprilisában a Széher úti Kórházba kerül, utána Érdre.

1953-ban több hónapot börtönben tölt.

1957. november 6-án a Jézus Társasága mindenszentek ünnepén meghal Érden.

1957. november 9-én temették el a Szegedi Belvárosi temetőben.